

Đậu Hải Nam

Lòng dạ đàn ông

Cô ấy cao ráo, khá đẹp, đầy đặn cả ba vòng, da trắng, gò má mịn màng với những đám lông tơ mịn, tôi nghĩ mùi sẽ thơm. Cô ấy có đôi mắt đen lanh lợi, răng đều và trắng.

Cái nốt ruồi, không nhỉnh hơn đầu tăm, nằm chắn ngay trên đường lệ chảy, làm gương mặt cô ấy có vẻ thoáng buồn. Cái nốt ruồi đó, nhìn càng kỹ, càng... thoáng buồn, như có chút gì ngậm ngùi níu kéo.

Cô ấy quê ở miền Tây Bắc, nhà đông anh em, bố mẹ hưu trí.

Tôi và cô ấy học chung lớp ở đại học. Cô ấy học lực không ở mức xuất sắc, nhưng cũng tạm tạm. Tôi là Bí thư chi đoàn, kiêm lớp trưởng, cô ấy là Phó bí thư chi đoàn, kiêm lớp phó.

Cô ấy hát khá hay, nhất là dân ca. Tờ báo tường của lớp, chủ yếu do cô ấy viết, vẽ, sửa bài. Tôi thường cho ý kiến để tờ báo đúng hơn.

Các hoạt động nhân ngày lễ kỷ niệm, hội diễn văn nghệ, thi đấu thể thao cô ấy luôn lo lắng thực hiện khá chu đáo, tất nhiên là dưới sự chỉ đạo toàn diện của tôi. Quan hệ của chúng tôi khá gần gũi.

Hồi học năm thứ 3, cô ấy bỏ rơi anh chàng người yêu ở quê để cặp

kề, ăn nằm như vợ chồng với một người bạn khá thân của tôi. Cậu ấy con nhà giàu. Gia đình có đến mấy cửa hàng lớn trên phố Hàng Đào. Tôi tức giận nghĩ, như thế rất tệ đối với cả tư cách sinh viên lẫn tư cách một con người.

Ra trường, tôi chạy vào được Bộ X – Cơ quan của bố tôi. Cái hăm hở của một gã trai muốn thử sức mình trong thực tế làm tôi quên tiết mọi thứ, chỉ còn biết đến công việc.

Tôi cứ ngỡ, cô ấy đã về Tây Bắc hoặc vào miền Nam công tác.

Tôi nhớ, có lần cô ấy nói:

- Tôi muốn làm việc ổn định ở Hà Nội, nhưng chẳng có ai giúp đỡ.

Vào được cơ quan hành chính, ngày xưa đã khó, bây giờ càng khó hơn. Có lẽ phải tính kế khác.

Hà Nội nghiêm túc và cổ kính. Sài Gòn là thành phố mở, có thể dung nạp mọi hạng người, sử dụng được hết mọi trình độ. Sài Gòn là trung tâm kinh tế lớn nhất cả nước. ấy nhưng một thời gian sau, tôi phát hiện cô ấy vào làm ở một cơ quan thống kê. ở đó, công việc nhàm tẻ, chỉ toàn con số, lương thấp.

Lão giám đốc cơ quan cô ấy gần 60 tuổi, nhưng còn khỏe. Vợ lão suy tim độ 3, béo ị, trắng nhợt. Người ta xì xào, cô ấy ngủ với lão, nhưng khi vào được biên chế, hai người chấm dứt quan hệ. Mặc dù cho cô ấy là kẻ phóng đảng, nhưng tôi vẫn khá sốc khi nghe chuyện ấy.

Tuy nhiên, khi rảnh rỗi, tôi thường ghé thăm cô ấy. Có mấy gã tôi chẳng hề tôn trọng, cũng thường đến đó. Họ tập trung đánh chẵn, đánh phỏm, tán gẫu, ồm ồm bóng gió với nhau. Gặp đám ấy, tôi thường khó chịu bỏ về.

Có lần tôi hỏi:

- Quan hệ với bọn nó thế nào đấy?
- Toàn bạn bè quen biết, ấy cũng biết rồi còn gì.
- mấy thằng chó dái ấy chẳng hy vọng gì đâu.
- Họ chơi cho vui thôi. Chẳng có gì đâu.
- Lấy chồng đi.
- Ừ! Lấy chồng. Phải lấy chồng chứ – Cô ấy nói, rồi nhìn sâu vào bức tường trước mặt. Một lúc sau cô ấy nói:
- Tớ với ấy quen nhau lâu quá rồi nhỉ?
- Ừ!
- Có phải bạn thân không?
- Ừ!
- Chúng mình thân nhau đến nỗi không thể yêu nhau được nhỉ – Cô ấy nói.
- Đừng nói vớ vẩn – Tôi nói.

Thỉnh thoảng, khi tôi về, cô ấy tiễn một quãng đường dài, hết cả con hẻm sâu, rồi lại đi một quãng dọc con đường men theo sông Tô Lịch. Con sông nước đen ngòm, lênh bênh đủ thứ, mùa đông thối, mùa hè càng thối hơn.

Tôi dắt xe máy, cô ấy đi bên cạnh. Chúng tôi thường im lặng hoặc nói những chuyện chẳng đâu vào đâu, đôi lúc còn tranh luận vớ vẩn, thậm chí cãi nhau.

Đôi lúc, quãng đường đi xa quá, tôi phải đèo cô ấy quay lại. Đôi lúc cô ấy uồm lên phía trước hỏi một câu vu vơ nào đó về điện thoại di động hoặc ai đó hiện ra sao.

Tôi như ngửi được mùi thơm từ người cô ấy. Tôi cảm thấy vú cô ấy cọ vào lưng tôi mềm mềm. Đôi lúc khi chia tay, cô ấy nhìn tôi khá lạ, nhưng tôi quay đi, rồ ga cho xe chạy.

Nếu chúng tôi đi chơi đâu đó, cô ấy thường bảo tôi ngồi ra ghế, rồi kéo ri-đô thay quần áo. Tôi là trai tân, vẫn còn ngượng, còn cô ấy vừa cúi, ngừng, co chân, giăng tay, vừa nói chuyện rất tự nhiên. Tôi phải khép cửa lại, vì sợ ai đó bất chợt đến chơi.

Thực lòng mà nói, đôi lúc, tôi muốn ngủ lại chỗ cô ấy, nhưng có cái gì ngăn tôi lại. Có lần, tôi vô tình lật chiếu lên, thấy mấy cái bao cao su. Sau lần đó, tôi không bao giờ lục lọi đồ đạc của cô ấy nữa.

Có lần tôi đến, đã thấy tay người yêu cũ của cô ấy ở quê lên. Tay ấy mới hành nghề buôn hàng lậu từ Trung Quốc về nước ta, trông khá giàu. Hình như, hẵn thành tâm nài nỉ điều gì, nhưng cô ấy từ chối. Hai người có vẻ thăm buồn và khá bối rối khi thấy tôi. Tôi làm vài động tác lịch sự, rồi cáo lui. Ngồi trong quán Cà phê - Bóng đá đầu phố, tôi thấy họ đèo nhau qua, gần sáng vẫn chưa về.

Lần gặp sau, tôi hỏi:

- Đêm hôm ấy đi đâu thế?
- Chuyện cũ ấy mà - Cô ấy nói. Rồi như sợ tôi hiểu nhầm điều gì, cô ấy nói tiếp – Chuyện vợ vẫn, chuyện buồn cười ấy mà.
- Thế mấy thằng chơi con hay đến đánh phỏm cũng vợ vẫn thế à?
- Thế ấy bảo tớ phải làm sao? Cứ đóng cửa, không tiếp khách, không chơi bởi gì à? Tớ có phải nữ tu đâu.
- Nhưng mà không được thế, không nên thế, như thế là không hay.
- Ấy chẳng có quyền gì mà cấm tớ cả - Cô ấy nói. Có lẽ cô ấy dối.

Bố tôi rất nghiêm khắc. Mẹ tôi là giáo viên. Công việc ổn định, lại là con trai một, nên gia đình giục tôi lấy vợ rất gấp. Nếu biết lối sống lang chạ của cô ấy, họ sẽ không chấp nhận nổi. Tôi nghĩ, tôi cũng khó lòng chấp nhận nổi. Tôi có những lựa chọn khác hay hơn. Mới đây, cô ấy lấy chồng. Hôm cưới cô ấy, tôi bận đi ăn chẵn tháng ở nhà một người bà con xa trên phố Hàng Bột.

Chồng cô ấy là viên chức Bộ Y. Ông ấy có nhà riêng bề thế, đi làm bằng ô tô, biển số 29A. Vợ ông ấy chết đã lâu. Ông ấy có hai con. Đứa đầu học năm cuối đại học, đứa sau là học sinh lớp 12 trường chuyên Amxtécđam. Ông ấy gần 50 tuổi.

Nguồn: Theo Tiền Phong

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 4 tháng 1 năm 2006